

SPOTKANIE WARSZAWSKIEGO SEMINARIUM PEDAGOGÓW SPOŁECZNYCH (Warszawa, 28 lutego 2014)

Dnia 28 lutego 2014 roku na Wydziale Nauk Pedagogicznych Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie (UKSW) odbyło się kolejne spotkanie Warszawskiego Seminarium Pedagogów Społecznych (WSPS). Pod tą nazwą działa grupa pedagogów społecznych, skupiająca pracowników naukowo-dydaktycznych zatrudnionych w takich warszawskich uczelniach, jak Wydział Pedagogiczny Uniwersytetu Warszawskiego (UW), Instytut Profilaktyki Społecznej i Resocjalizacji tego samego uniwersytetu (IPSiR), Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej (APS) i Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie (UKSW).

Spotkania odbywają się parokrotnie w ciągu roku akademickiego w wymienionych powyżej uczelniach. Po raz pierwszy miejscem obrad było UKSW. Do tradycji należy to, że w trakcie spotkań omawiane są kwestie badawcze i metodologiczne, pojawiające się w związku z pisanem rozpraw naukowych z obszaru pedagogiki społecznej. W relacjonowanym spotkaniu wzięli udział profesorowie, doktorzy i doktoranci. Spośród tych pierwszych warto wymienić: Wiesława Theissa (UW), Grażynę Dryżałowską (UW), Barbarę Smolińską-Theiss (APS), Danutę Lalak (IPSiR) i Mirosława Góreckiego (IPSiR). Goszczącą instytucję reprezentowali: Jerzy Stochmiąlek, Barbara Baraniak, Anna Fidelus i ks. Dariusz Stępkowski.

Tym razem zostały zaprezentowane dwie koncepcje prac naukowych, a mianowicie dr Sabiny Zalewskiej – „Samotność i osamotnienie w doświadczeniach i narracjach małżeńskich” i ks. dr. Brice’a Megnono – „Globalizacja i wychowanie rodzinne w Kamerunie”. Występująca jako pierwsza, habilitantka z Instytutu Psychologii UKSW, przedstawiła projekt badawczy dotyczący fenomenu samotności i osamotnienia w małżeństwie. Najpierw szczegółowej analizie zostały poddane oba pojęcia – „samotność” i „osamotnienie”. Podstawą tej analizy były wybrane paradygmaty interpretacyjne. Zabieg ten okazuje się konieczny ze względu na spore zamieszanie w definicjach. Autorka zaproponowała również swoją wykładnię obu terminów. Potem skrótowo omówiła swój warsztat metodologiczny i wyniki przeprowadzonych badań. Przy badaniu wykorzystane zostały następujące narzędzia: biograficzny wywiad narracyjny, *storytelling* – metoda badawcza z zakresu badań jakościowych, polegająca na analizie narracji tworzonych przez członków danej społeczności

i w końcu Metoda Konfrontacji z Sobą autorstwa Huberta J.M. Hermansa, którą do warunków polskich zaadaptował Piotr K. Oleś. Odnośnie tej ostatniej warto dodać, że za jej pomocą nie tylko bada się doświadczenia człowieka, lecz również umożliwia temu samemu lepsze poznanie siebie. Na zakończenie S. Zalewska omówiła strukturę swojej rozprawy habilitacyjnej.

Drugim prelegentem był wspomniany powyżej ks. B. Megnono. Zapoznał on zebranych z koncepcją przygotowywanej przez siebie rozprawy doktorskiej z pedagogiki. Rozprawa dotyczy zmian, jakie zaszły i nadal zachodzą w życiu rodzinnym w Kamerunie. Zmiany te są w głównej mierze spowodowane procesem postępującej globalizacji. Z tego powodu mówca zajął się najpierw naszkicowaniem fenomenu globalizacji, ze szczególnym uwzględnieniem kontynentu afrykańskiego. Po tym odniósł się do przekazu tradycji. Zdaniem ks. B. Megnono ze względu na medium przekazywania można wyodrębnić trzy typy tradycji: ustną, pisaną i obrazkową. Pierwszy z wymienionych typów dominuje w wychowaniu rodzinnym, drugi – w edukacji szkolnej, trzeci natomiast w szeroko rozumianej sferze publicznej, w której niedająca się przecenić rolę odgrywają mass media. Na tym tle mówca postawił szereg pytań: jaki typ nowej tradycji tworzy się pod wpływem globalizacji?, jak zmiany kulturowe modyfikują życie i wychowanie rodzinne?, w jaki sposób to ostatnie może z jednej strony zachować swoją tożsamość, a z drugiej odpowiadać na nowe wyzwania?

W drugiej części swojego wystąpienia prelegent zapoznał zebranych z historią, warunkami geograficznymi i współczesnością Kamerunu. Było to punktem wyjścia do przedstawienia projektu badań terenowych, jakie zamierza przeprowadzić w lecie tego roku. Badania będą obejmować zarówno wieś, jak i miasto, a ich przedmiotem będzie diagnoza zmian następujących w wymienionych powyżej środowiskach: rodzinnym, szkolnym i społecznym.

Po każdym ze scharakteryzowanych powyżej wystąpień miała miejsce dyskusja. W wypowiedziach uczestniczących w nich osób dało się wyraźnie zauważyć troskę o wysoki poziom metodologiczny badań.

Zbigniew Babicki
UKSW, Warszawa